

sahu dopisu žalovaného z 27. července 1925 a 10. srpna 1925, který hýří dobrou náladou a bezstarostností, jež by se nedala srovnati s vědomím, že dívka, se kterou žalovaný se stýkal, jest v jiném stavu.

Nesvěřila-li se nemanželská matka se svým těhotenstvím žalovanému, který v tom směru udal, že si jen stěžovala, že trpí žaludeční chorobou, pak maně napadá, že nemanželská matka měla příčinu tak neučiniti a příčinou tou mohlo býti právě to, že třebaže v častějším a patrném styku s jiným mužem nebyla, se žalovaným těhotna nebyla a to mohlo býti také důvodem její sebevraždy.

Soud odvolací usnesl se doplniti řízení provedením krevní zkoušky, ale musil od provedení důkazu toho upustiti, ježto podle sdělení soudního znalce bez krve matčiny nelze zkoušku krevní prováděti.

Soud odvolací jest si vědom plně zodpovědnosti v daném případě, kdy žalující dítě jest bez ochrany matčiny a nemůže svoji matku uvést jako svědkyni v tomto sporu, avšak když zvážil vše to, co proti žalovanému a co v jeho prospěch mluví, nemohl za tu cenu, aby žalující dítě mělo otce, obětovati čest toho, který se vši rozhodností tomu se brání, že by býval s nemanželskou matkou v intimních stycích.

Podle náhledu soudu odvolacího nepodařilo se tedy žalující straně dokázati, že žalovaný s nemanželskou matkou v kritické době tělesně obcoval.

Rozsudek kraj. s. civ. v Praze z 12. X. 1929  
CIS 32/28. Dr. K.

**Prohlášením konkursu nejsou dotčena práva na oddělené uspokojení (§ 11 konk. ř.). Je-li tu tedy pro nějaký nárok zákonné právo oddělovací, může k jeho realizaci také po prohlášení konkursu býti povolena nucená dražba.**

Okresní nemocenská pojišťovna v.... podala u okresního soudu v .... žádost o exekuci nucenou dražbou nemovitostí dlužníka na základě vykonatelných platebních výměrů pro zadržené pojistné, a to jednak pojištění nemocenského, jednak invalidního a starobního. První soud exekuci povolil, rekursní soud k stížnosti povinného žádost zamítl a nejvyšší soud obnovil usnesení stolice první z těchto důvodů:

Rekursní soud odůvodňuje zamítavé rozhodnutí ustanovením § 10. konk. řádu, že po prohlášení konkursu nemůže být proti úpadci na věcech náležejících do konkursní podstaty na byto soudcovského práva zástavního nebo uspokojivého. S tímto odůvodněním nelze vystačiti, právní názor naříkaného usnesení jest pochybený. Rekursní soud správně rozpoznává, že vymáhaná pohledávka požívá na nemovitostech, o které jde, zákonného práva zástavního. Pouze jest ještě dodati, že podle exekučních titulů ke spisům připojených vymáhaná pohledávka vznikla a stala se vykonatelnou před prohlášením konkursu na úpadcovo jmění, poznamenaným podle výpisu z pozemkové knihy B pol. 2. dne 18. VIII. 1929 pod č. d. 1280 v pozem. knize.

Vymáhající věřitelka tedy uplatňuje svým exekučním návrhem zákonné právo zástavní jako oddělná věřitelka (srov. § 48 konk. ř.) na předmětech zvláštní podstaty, na kterých jí toto zákonné právo zástavní pro vymáhanou pohledávku přísluší.

Podle § 11 (1.) konk. ř. nejsou prohlášením konkursu dotčena práva na oddělené uspokojení. Je-li tu tedy pro nějaký nárok zákonné právo oddělovací, může k jeho realizaci také po prohlášení konkursu povolena býti nucená dražba (§§ 10, 12 a 13 konk. ř.). Tomu není na újmu ustanovení druhého odstavce § 11 konk. ř., týkající se toliko exekucí povolených na základě oddělných práv, nabytých již před prohlášením konkursu, a také tomu není na újmu v tomto případě v § 12 stanovená výjimka ze zásady § 11 odst. 1., která se týká samotné existence oddělných práv, nabytých v posledních šedesáti dnech před prohlášením konkursu, neboť podle tohoto ustanovení zanikají pouze oddělná práva nabytá exekucí, nikoliv také smlouvou nebo podle zákona.

Posléze není tomu na újmu ustanovení § 13 konk. řádu, týkající se pouze vkladů a záznamů, a nikoliv též poznámek v dražebním řízení nařízených (§§ 134-2. odst. 173-1. odst., 183-3. odst., 186-3. odst., 199 ex. řádu).

Správnost tohoto právního názoru potvrzuje dále ustanovení § 49 (2) konk. ř., podle kterého »o pořadí nároků, které mají býti uspokojeny ze zvláštních podstat, platí při veškerých zcizeních v konkursu ustanovení řádu exekučního«. Pamětní spis str. 49. praví v protivě k ustanovením §§ 31 až 41 starého konk. řádu: »Nyní už je to zcela zbytečno, poněvadž s oddělnými věřiteli jest za konkursu raskládati stejně, jako kdyby konkursu vůbec nebylo,« čímž jest právě zdůrazněna stěžejní

zásada § 11 (1) konk. řádu uvedená již podle doslovu tohoto zákona.

Rozhodnutí Nejv. soudu z 30. XII. 1929, č. j. R I 996/29. Jan Fridrich, soud. rada.

**Zrušil-li dovolací soud rozsudky nižších soudů pro vadnost (neúplnost) řízení, podle §§ 496 odst. 1 č. 3, 503 č. 2, 510 a 513 c. ř. s., nařídív doplnění jednání a nové rozhodnutí, jest v dalším jednání vyloučena nová námitka proti žalobnímu nároku a jest nový přednes dovolen jen o předmětu doplnění.**

Nejvyšší soud zrušil opětne rozsudky nižších soudů a nařídil doplnění řízení a nové rozhodnutí z těchto důvodů:

Až dosud bylo sporné řízení provedeno ve dvou oddílech. Pokud jde o činžovní přeplatky, které ještě přicházejí v úvahu, totiž za dobu od 1. července 1923 do 31. března 1925, zamítly nižší soudy v prvním oddílu žalobu jen proto, že byla podána již za platnosti zákona ze dne 26. března 1925 č. 48 Sb. z. a n., kdy byly již obecní domy vyňaty z ochrany zákona podle § 31 (1) č. 3. Nejvyšší soud zrušil usnesením ze dne 23. prosince 1927 č. j. Rv I 659/27-1 (č. 7652 sb. n. s.) rozsudky nižších soudů, prohlásiv jejich názor ve příčině činžovních přeplatek, vzniklých do 31. března 1925, za mylný a nařídil, aby bylo řízení doplněno zjištěním, zdali a pokud žalobce přeplatil na nájemném podle zákonů platných té které doby. Protože pak se žalobce tehdy zmiňoval v dovolacím spisu také o nedostatku »praecluse« (správně »promlčení«) žalobního nároku podle § 20 (3) zák. o ochr. náj., podotkl nejvyšší soud ve zrušovacím usnesení, že promlčení žaloby podle § 20 (3) zák. o ochr. náj. nebylo namítáno (§ 1501 obč. z.) a že se tedy netřeba obíratí dotýčnými vývody dovolacího spisu.

Teprve v druhém oddílu řízení učinila žalovaná obec v první stolici námitku promlčení a nižší soudy, nedoplňvše řízení ve směru nařízeném nejvyšším soudem, zabývaly se jen touto novou námitkou a zamítly žalobu zase, ale jen z tohoto důvodu, a to první soud zcela, druhý soud částečně. Tomuto postupu nižších soudů — pokud jde o souhlasné zamítnutí žaloby — odporuje dovolatel pod titulem důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Mimo to odporuje týmž důvodem také obsahově názoru nižších soudů, že promlčení nastalo.

Jest se tedy obíratí především otázkou, zda byla žalovaná